

1

De fotosessie op het Place de la Concorde in Parijs was al vanaf acht uur 's ochtends aan de gang. Een gebied rond een van de fonteinën was afgezet, en een Parijse gendarme keek verveeld toe. Het fotomodel stond uren achter elkaar in de fontein, springend, spetterend, lachend, ze gooide met geofefende uitbundigheid haar hoofd naar achteren, en elke keer dat ze het deed was ze overtuigend. Ze droeg een avondjurk die tot aan haar knieën was opgetrokken en een nertsstola. Een krachtige ventilator blies haar lange blonde haar wapperend naar achteren.

Voorbijgangers bleven gefascineerd staan staren terwijl een visagist in een mouwloos t-shirt en een short in en uit de fontein klom om de make-up van het model bij te werken. Auto's gingen langzamer rijden, en twee Amerikaanse tieners bleven stomverbaasd staan toen ze haar herkenden. 'Kijk dan, mam! Het is Candy!' zei de oudste van de twee vol ontzag. Ze kwamen uit Chicago en waren op vakantie in Parijs, maar zelfs Parijzenaars herkenden Candy. Ze was het meest succesvolle supermodel in Amerika en daarbuiten, al sinds haar zeventiende. Candy was nu eenentwintig, en ze had met haar werk als fotomodel een vermogen verdiend in New York, Parijs, Milaan, Tokio en tientallen andere steden. Ze stond minstens twee keer per jaar op de cover van *Vogue*, en het modellenbureau kon haar boekingen

nauwelijks aan. Candy was zonder enige twijfel het meest veelgevraagde model in de business, en zelfs mensen die weinig van mode wisten kenden haar naam.

Voluit heette ze Candy Adams, maar ze gebruikte haar achternaam nooit. Meer dan haar voornaam had ze niet nodig. Iedereen kende haar, haar gezicht, haar naam, en haar status als een van 's werelds topmodellen. Het lukte haar om altijd vrolijk te kijken, of ze nou in het ijskoude Zwitserland in een bikini op blote voeten door de sneeuw rende, of in de winter op Long Island in een avondjurk door de branding liep, of onder de brandende Toscaanse zon poseerde in een lange jas van sabelbont. Wat ze ook deed, ze zag er altijd uit alsof ze nog nooit zoiets leuks had gedaan. Poseren in de fontein op het Place de la Concorde was makkelijk, ondanks de warmte en de felle zon – het was juli, dus werd Parijs zoals gewoonlijk geteisterd door een hittegolf. De opnames waren voor een cover van *Vogue*, het oktobernummer, en de fotograaf, Matt Harding, was een van de bekendste op zijn vakgebied. In de afgelopen vier jaar hadden ze honderden keren met elkaar gewerkt, en hij genoot er altijd van *shoots* met haar te doen.

In tegenstelling tot andere beroemde modellen was Candy makkelijk in de omgang – aardig, geestig, brutaal, lief, en verrassend naïef ondanks haar succes. Ze was gewoon leuk, en een onvoorstelbare schoonheid. Slechte foto's van haar bestonden niet. Haar gezicht was ideaal voor de camera, zonder ook maar iets ontsierends. Ze was zo teer als een cameo, met fijne gelaatstrekken, kilometers van nature blond haar dat ze meestal los droeg, en hemelsblauwe ogen zo groot als schoteltjes. Matt wist dat ze een feestbeest was en vaak laat naar bed ging, maar wonderlijk genoeg was het de volgende dag nooit aan haar gezicht te zien. Ze bofte dat ze ongestraft van het leven kon genieten. Op een gegeven moment zou het zich gaan wreken, maar nu nog niet. Ze leek met de jaren zelfs alleen maar mooier te worden, hoewel ze op haar eenentwintigste natuurlijk nog niet door de tand des tijds was aangetast, maar sommige modellen

begonnen zelfs op die leeftijd al af te takelen. Candy niet. En het was nog steeds aan haar te zien dat ze een lief karakter had, net als op de eerste dag dat hij haar had leren kennen, toen ze zeventien was en haar eerste fotosessie met hem deed. Hij was dol op haar. Iedereen was dol op haar. Er was in het hele wereldje geen man of vrouw die niet op haar was gesteld.

Ze was een meter drieëntachtig op blote voeten, woog tweeënvijftig kilo op een zware dag, en hij wist dat ze nooit at. Hoe het ook kwam dat ze zo mager was, ze zag er op de foto's die hij van haar nam altijd fantastisch uit. Ze was de lieveling van *Vogue*, het blad waar hij de opdracht voor deze shoot van had gekregen, en ook zijn favoriete model. Om halfeen waren ze klaar, en ze klauterde uit de fontein alsof ze er niet meer dan tien minuten in had gestaan, in plaats van viereneenhalf uur. Die middag deden ze een tweede serie bij de Arc de Triomphe, en dan die avond een derde bij de Eiffeltoren, met het vuurwerk tegen de achtergrond. Candy klaagde nooit over zware omstandigheden of lange werkdagen, en dat was een van de redenen waarom fotografen zo graag met haar werkten. Dat, plus het feit dat je geen slechte foto's van haar kon nemen. Ze had het meest vergevingsgezinde gezicht van de wereld, en het meest beeerlijke.

'Waar zullen we gaan lunchen?' vroeg Matt haar. Zijn assistenten pakten intussen zijn camera's, het statief en de film in, terwijl Candy de bontstola afdeed en haar benen afdroogde met een handdoek. Ze glimlachte alsof ze een dolgezellige ochtend had gehad.

'Ik weet het niet. L'Avenue?' opperde ze met een glimlach. Ze deed nooit moeilijk.

Ze hadden meer dan genoeg tijd. Zijn assistenten zouden er ongeveer twee uur voor nodig hebben om de nieuwe set bij de Arc de Triomphe op te zetten. Hij had de dag ervoor alle details met hen besproken, dus hij hoefde er pas te zijn als alles klaarstond. Zo hadden hij en Candy een paar uur de tijd om te lunchen. L'Avenue was populair bij fotomo-

dellen en modegoeroes, net als Costes, de Buddha Bar, Man Ray en een aantal Parijse bistro's. Hij kwam ook graag in L'Avenue en het was niet ver van waar ze die middag gingen werken. Hij wist dat het niet uitmaakte waar ze aten, want zij zou toch bijna niets eten en alleen liters water drinken, een vaste gewoonte van modellen. Ze spoelden hun spijsverteringssysteem voortdurend door, zodat ze geen gram aankwamen. Maar met de twee blaadjes sla die Candy gewoonlijk at, was het sowieso onwaarschijnlijk dat ze dikker zou worden. Ze werd met de jaren zo mogelijk alleen maar dunner. Je zag alle beenderen in haar schouders en borstkas, en haar ribben. Ze was beroemder dan de meesten van haar collega's, en ook dunner. Soms maakte Matt zich zorgen, hoewel ze hem alleen maar uitlachte als hij haar ervan beschuldigde dat ze een eetstoornis had. Candy reageerde nooit op opmerkingen over haar gewicht. De meeste modellen hadden anorexia of zaten ertegenaan. Het hoorde bij het werk. Mensen hadden niet van nature dit soort maten, niet als ze boven de negen waren. Volwassen vrouwen die een beetje normaal aten waren gewoon niet zo dun.

Een auto met chauffeur bracht hen naar het restaurant op de Avenue Montaigne, en zoals gewoonlijk op dit tijdstip en in deze tijd van het jaar zat het restaurant bomvol. De grote modeshows werden de volgende week gehouden, en ontwerpers, fotografen en modellen stroomden toe. Bovendien wemelde het in Parijs van de toeristen. Amerikanen waren gek op het restaurant, net als trendy Parijzenaars. Er viel altijd wel wat te beleven. Een van de eigenaars zag Candy direct, en hij bracht hen naar een tafeltje op het terras, dat ze zelf de 'veranda' noemden. Daar zat ze het liefst. Ze vond het heerlijk dat je in alle Parijse restaurants gewoon kon roken. Ze was geen zware roker, maar ze vond het prettig een sigaret op te kunnen steken als ze er zin in had, zonder boze blikken of vervelende opmerkingen te krijgen. Matt had eens tegen haar gezegd dat ze een van de weinige vrouwen was die er met een sigaret aantrekkelijk uitzag.

gen. Ze deed alles even elegant, zelfs het strikken van haar schoenveters deed ze op een sexy manier. Dat was haar stijl. Matt bestelde een glas witte wijn, en Candy vroeg om een grote fles water. Ze had de reusachtige waterfles die ze altijd overal mee naartoe sleepte in de auto laten liggen. Ze bestelde een salade zonder dressing, en Matt een *steak tartare*, en ze maakten het zich gemakkelijk om te ontspannen, terwijl de mensen aan de tafeltjes om hen heen haar aanstaarden. Iedereen had haar herkend. Ze droeg een spijkerbroek, een mouwloos T-shirt en platte zilverkleurige sandalen die ze het jaar daarvoor in Portofino had gekocht. Daar liet ze vaak sandalen maken, of in St. Tropez, waar ze bijna elke zomer een keer kwam.

‘Ga je dit weekend naar St. Tropez?’ vroeg Matt. ‘Er is een feestje op Valentino’s jacht.’ Hij wist dat Candy zeker uitgenodigd zou zijn, en ze sloeg een uitnodiging zelden af, zeker niet zo een. Meestal logeerde ze in het Byblos hotel, bij vrienden, of op iemands jacht. Candy had het altijd voor het uitkiezen, en ze was zeer gewild, als beroemdheid, als vrouw, en als gaste. Iedereen wilde kunnen zeggen dat zij er zou zijn, want dan kwamen anderen ook. Mensen gebruikten haar als lokaas, en als bewijs van hun sociale status. Vaak grensde het aan exploitatie, maar ze was het gewend en leek het niet erg te vinden. Uiteindelijk was ze selectief, en ze ging alleen als ze dacht dat het de moeite waard was. Vandaar dat hij nu verbaasd was. Hoewel ze beeldschoon was, had ze heel veel verschillende facetten, en ze was beslist geen dom blondje. Bovendien was ze sympathiek en heel erg slim, alleen een beetje naïef en jong, ondanks haar succes. Dat vond Matt leuk aan haar. Candy was totaal niet blasé, en ze genoot van alles wat ze deed. ‘Ik kan niet.’ Ze prikte een blaadje sla aan haar vork. Tot nu toe had hij haar niet meer dan twee happen zien doorslikken.

‘Andere plannen?’

‘Ja,’ zei ze glimlachend. ‘Ik ga naar huis. Mijn ouders geven elk jaar een feest op onafhankelijkheidsdag, en mijn

moeder vermoordt me als ik niet kom. Het is een verplicht nummer voor mij en mijn zussen.’ Matt wist dat ze een hechte band met hen had. Geen van haar zussen was fotomodel, en als hij het zich goed herinnerde, was zij de jongste. Ze had het vaak over haar familie.

‘Doe je volgende week geen coutureshows?’ Ze was meer dan eens de bruid van Chanel geweest, en ook van Saint Laurent voordat die ermee ophield. Ze was een spectaculaire bruid.

‘Dit jaar niet. Ik neem twee weken vrij. Ik heb het beloofd. Meestal ga ik op 4 juli naar huis voor het feest en kom ik net op tijd voor de shows weer terug. Dit jaar blijf ik een paar weken thuis om het lekker rustig aan te doen. We zijn sinds Kerstmis niet meer allemaal bij elkaar geweest. Iedereen is vaak van huis, vooral ik. Ik ben sinds maart bijna niet meer in New York geweest, en daar klaagt mijn moeder over, dus ik probeer het een beetje goed te maken. Daarna ga ik naar Tokio voor een reportage voor de Japanse *Vogue*.’ Daar konden modellen veel geld verdienen, en Candy verdiende meer dan de meeste anderen. De Japanse modebladen waren weg van haar blonde haar en lange gestalte.

‘Mijn moeder heeft altijd enorm de pest in als ik niet thuiskom,’ voegde ze eraan toe, en hij lachte. ‘Wat valt er te lachen?’

‘Jij. Je bent een wereldberoemd fotomodel, en je bent bang dat je moeder boos op je wordt als je niet naar huis gaat voor een picknick, of een barbecue, of wat jullie dan ook gaan doen. Dat vind ik zo leuk aan je. Eigenlijk ben je nog een klein meisje.’

Ze haalde met een ondeugend glimlachje haar schouders op. ‘Ik hou van mijn moeder,’ zei ze naar waarheid, ‘en van mijn zussen. Mijn moeder vindt het vreselijk als we niet thuiskomen voor onafhankelijkheidsdag en Thanksgiving en Kerstmis. Ik heb één keer Thanksgiving overgeslagen, en daar is ze een jaar lang over blijven zeuren. Ze vindt dat familie op de eerste plaats komt, en ik ben het met haar eens.

Als ik kinderen krijg, wil ik dat ook. Dit werk is leuk, maar het houdt een keer op. Familie niet.'

Candy had nog dezelfde waarden als die waar ze mee was grootgebracht en geloofde daar heilig in, hoe geweldig ze het ook vond om een supermodel te zijn. Haar familie was gewoon belangrijker voor haar. En veel belangrijker dan de mannen in haar leven. Tot nu toe had ze alleen vluchtige relaties gehad, voor zover Matt wist meestal met hufters; soms jonge jongens die indruk wilden maken door met haar uit te gaan, soms oudere mannen met een meer sinistere agenda. Net als veel andere mooie jonge vrouwen was ze een magneet voor mannen die haar wilden gebruiken, meestal door met haar te worden gezien en te profiteren van haar succes. De meest recente was een notoire Italiaanse playboy geweest die bekendstond om de mooie vrouwen met wie hij affaires had – nooit langer dan een minuut of twee. Daarvoor was er een jonge Engelse lord geweest die er normaal uitzag maar met zweepjes en bondage had willen experimenteren, en Candy was er later achter gekomen dat hij biseksueel was en drugs gebruikte. Candy was zich doodgeschrokken en had zich uit de voeten gemaakt, hoewel het niet de eerste keer was dat een man haar zo'n pervers voorstel had gedaan. In de afgelopen vier jaar had ze het allemaal meegemaakt. Haar relaties duurden nooit lang, en ze zei altijd dat ze nog nooit verliefd was geweest. Ze was nog lang niet aan een vaste relatie toe, en ze vond de mannen die ze ontmoette niet de moeite waard, behalve misschien haar vriendje op de middelbare school. Hij studeerde nog en ze hadden geen contact meer met elkaar.

Candy had niet gestudeerd. Ze was doorgebroken toen ze in de hoogste klas van de middelbare school zat, en ze had haar ouders beloofd dat ze later haar school af zou maken. Ze wilde haar kansen benutten. Ze had een flink bedrag apart gezet, hoewel ze ook een duur penthouse in New York had gekocht, plus een hoop mooie kleren, en een luxeleventje leidde. Het werd steeds onwaarschijnlijker dat ze nog zou gaan studeren. Ze zag er het nut niet van in. Boven-

dien, had ze vaak tegen haar ouders gezegd, was ze lang niet zo slim als haar zussen, of dat beweerde ze althans. Haar ouders en zussen ontkenden het, en ze vonden nog steeds dat ze moest gaan studeren als haar leven in rustiger vaarwater kwam, mocht dat ooit gebeuren. Voorlopig was haar leven nog een wervelwind, en ze genoot ervan om de vruchten van haar enorme succes te plukken.

‘Ik vind het knap raar dat je voor een feestdag naar huis gaat. Kan ik je niet overhalen hier te blijven?’ vroeg Matt hoopvol. Hij had een vriendin, maar ze was niet in Frankrijk, en Candy en hij waren altijd goed bevriend geweest. Ze was prettig gezelschap, en het weekend in St. Tropez zou veel leuker zijn met haar erbij.

‘Nee,’ antwoordde ze beslist. ‘Het zou mijn moeder heel erg verdrietig maken. Dat kan ik haar niet aandoen. En mijn zussen zouden zwaar de pee inhebben. Zij komen ook allemaal naar huis.’

‘Ja, maar dat is anders. Zij hoeven er vast geen feest op Valentino’s jacht voor te missen.’

‘Nee, maar zij hebben het druk met hun eigen dingen. We gaan gewoon op 4 juli naar huis, wat er ook gebeurt.’

‘Wat vaderlandslievend,’ zei hij plagend.

Intussen bleven er mensen langs hun tafeltje lopen om naar haar te kijken. Ze droeg een ragdun wit shirt, eigenlijk een herenhemd, een ‘wife beater’ zoals het in hun wereldje werd genoemd. Dat soort shirts droeg ze vaak, en ze had geen beha nodig. Drie jaar daarvoor had ze haar borsten laten vergroten, en ze vormden een scherp contrast met haar graatmagere lichaam. De nieuwe waren niet enorm groot, maar wel spectaculair en erg goed gedaan. Ze voelden zacht aan, in tegenstelling tot de meeste implantaten, vooral de goedkope. Zij had de hare bij de beste plastisch chirurg in New York laten doen, tot afschuw van haar moeder en zussen. Maar ze had uitgelegd dat het nodig was voor haar werk. Geen van haar zussen of haar moeder zou zoiets ooit hebben overwogen, en twee van hen hadden het niet nodig. Haar moeder had een goed figuur,

en zelfs op haar zevenenvijftigste was ze nog steeds een schoonheid.

Alle vrouwen in de familie waren spetters, hoewel ze uiterlijk heel erg van elkaar verschilden. Candy leek totaal niet op de anderen. Ze was de langste van allemaal en leek op haar vader. Hij was een buitengewoon knappe man, had *football* gespeeld op Yale, was een meter negentig lang, en vroeger was hij net zo blond geweest als zij. Jim Adams zou in december zestig worden. Haar ouders zagen er allebei jonger uit dan ze waren, en ze vormden een opvallend paar. Net als Candy's zus Tammy had haar moeder rood haar. Het haar van haar zus Annie was kastanjebruin met een koperkleurige gloed, en dat van haar zus Sabrina haast ravenzwart. Ze hadden er van elke kleur een, plaagde haar vader vaak. Toen ze klein waren, deden ze denken aan meisjes uit bekende advertenties van de jaren vijftig; romantisch, voornaam en allemaal even mooi. De vier meisjes trokken vaak de aandacht als ze met z'n allen waren, zelfs met hun moeder. Vanwege haar lengte, haar roem en haar beroep viel Candy het meeste op, maar de anderen waren ook stuk voor stuk schoonheden.

Als toetje nam Matt een roze *macaron* met frambozensaus. Candy gruwde van dat soort zoetigheid en nam alleen een zwarte *café filtre* met een klein stukje chocola, bij wijze van uitzondering. Na de lunch bracht de chauffeur hen naar de Arc de Triomphe. Op de Avenue Foch, achter het monument, stond een trailer voor haar klaar, waar ze na een tijdje weer uit kwam in een werkelijk schitterende avondjurk, met een bontstola in haar hand. Ze zag er adembenemend uit. Twee politiemannen hielpen haar tussen het verkeer door naar de overkant van de straat, waar Matt klaarstond met zijn crew, onder de wapperende Franse vlag op de Arc de Triomphe. Matt grijnsde breed naar haar. Candy was echt de mooiste vrouw die hij ooit had gezien, misschien zelfs de mooiste van de wereld.

‘Allemachtig, meid, wat zie jij er prachtig uit in die jurk.’

‘Dank je,’ zei ze bescheiden, en ze glimlachte naar de twee

gendarmes, die hun ogen evenmin van haar af konden houden. Er waren bijna ongelukken gebeurd toen ze tussen het verkeer door laveerden, omdat diverse Parijzenaars boven op de rem waren gaan staan om zich aan haar te vergapen. Om vijf uur waren ze klaar, en Candy ging terug naar The Ritz voor een pauze van vier uur. Ze nam een douche, belde haar agent in New York, en was om negen uur bij de Eiffeltoren voor de laatste opnames van die dag. Tegen één uur 's nachts zat het werk erop, en daarna ging ze nog naar een feest. En om vier uur 's ochtends was ze weer in haar hotel, bruisend van energie, en nog zo fris als een hoentje. Matt had het twee uur eerder al voor gezien gehouden. Hij was zestien jaar ouder dan zij en kon haar tempo niet bijhouden, net zomin als de meeste mannen die haar probeerden te verleiden.

Candy pakte haar koffers, nam een douche en ging nog een uurtje liggen. Ze had zich vermaakt op het feest, al was het voor haar niets bijzonders geweest. Om zeven uur moest ze weg uit haar hotel, zodat ze om acht uur op luchthaven Charles de Gaulle was voor haar vlucht van tien uur. Om twaalf uur plaatselijke tijd zou ze landen op Kennedy Airport. Als ze een uur uittrok voor haar bagage en de douane, en twee uur voor de rit naar Connecticut, zou ze om drie uur 's middags bij haar ouders zijn, ruim op tijd voor het feest van de volgende dag. Gelukkig was ze die avond alleen met haar ouders en zussen, voordat de hectiek de volgende dag zou losbarsten.

Candy glimlachte naar de vertrouwde portiers en bewakers toen ze uit The Ritz naar buiten liep, gekleed in een spijkerbroek en t-shirt, met haar haar in een paardenstaart die ze nauwelijks had geborsteld. Ze droeg een grote Hermès-tas van krokodillenleer die ze in een vintage winkel bij het Palais Royal had gekocht. Een limousine stond voor haar klaar, en daar ging ze. Ze wist dat ze snel terug zou zijn in Parijs, want ze werkte er vaak. Ze stond nu al geboekt voor twee fotoreportages in september, na haar reisje naar Japan van eind juli. In augustus was ze nog vrij, en ze hoopte dat

ze dan een paar dagen naar Long Island kon gaan, of naar Zuid-Frankrijk. Er was altijd genoeg te doen, zowel in haar vrije tijd als met haar werk, maar ze verheugde zich er ook op om een paar weken thuis te zijn. Ze vond het altijd heerlijk om thuis te zijn, al plaagden haar zussen haar vaak met haar manier van leven. De kleine Candace Adams, altijd het langste en onhandigste meisje van haar klas, was veranderd in een zwaan die de hele wereld kende als 'Candy'. Maar ook al genoot ze nog zo van haar werk en alle leuke dingen die erbij hoorden, er ging niets boven thuis, en ze hield van niemand op de hele wereld zo veel als van haar zussen en haar moeder. Ze hield ook van haar vader, maar zij hadden een andere band met elkaar.

Tijdens de rit door Parijs in de vroege ochtendspits zat ze ontspannen op de achterbank, uiterlijk een glamourgirl, maar in haar hart nog steeds mama's kleine meisje.

2

Op het zonovergoten Piazza della Signoria in Florence kocht een knappe jonge vrouw een *gelato* bij een ijscoman. Ze vroeg in vloeiend Italiaans om citroen en chocola en pakte het hoorntje met twee scheppen ijs gretig aan. Genietend likte ze van haar ijsje terwijl ze langs het Uffizi naar huis liep, haar donkere koperkleurige haar glanzend in de zon. Ze woonde nu twee jaar in Florence, na haar studie aan de Rhode Island School for Design, een gerenommeerd instituut voor mensen met artistiek talent, voornamelijk ontwerpers, maar er was ook een afdeling voor beeldend kunstenaars. Na Rhode Island had ze haar masters gehaald aan de École des Beaux Arts in Parijs, waar ze het ook heerlijk had gevonden. Ze had er haar hele leven lang van gedroomd om in Italië te gaan studeren, en daar was ze na Parijs naartoe gegaan. Dit was de plek waar ze hoorde te zijn, dat wist ze heel zeker.

Ze volgde elke dag tekenlessen en leerde de schildertechnieken van de oude meesters. Het afgelopen jaar was ze met sprongen vooruitgegaan, al moest ze nog veel leren. Ze droeg een katoenen rok, sandalen die ze voor vijftien euro op de markt had gekocht, en een boerenblouse die ze in Siena op de kop had getikt. Ze was nooit van haar hele leven zo gelukkig geweest als hier in Florence. Haar droom was werkelijkheid geworden.

Om zes uur die avond zou ze in het atelier van een kunst schilder een informele les modeltekenen bijwonen, en de volgende dag vertrok ze naar de States. Ze had helemaal geen zin om weg te gaan, maar ze had haar moeder beloofd dat ze zoals elk jaar naar huis zou komen. Hoewel ze zielsveel van haar ouders en zussen hield, vond ze het vreselijk om weg te zijn uit Florence, zelfs voor een paar dagen. Over een week kwam ze terug, en dan zou ze met vrienden naar Umbrië gaan. Ze had intussen al veel van Italië gezien, zoals het Comomeer en Portofino, en voor haar gevoel was ze in elke kerk en elk museum geweest. Ze was verliefd op Venetië, met zijn prachtige kerken en architectuur. In Italië was ze tot leven gekomen, had ze zichzelf gevonden.

Ze huurde een kleine zolderetage in een vervallen gebouw, waar ze volmaakt gelukkig mee was. Het harde werken van de afgelopen jaren wierp nu vruchten af. Ze had haar ouders voor Kerstmis een van haar schilderijen gegeven, en ze waren diep onder de indruk geweest van haar werk. Het was een doek van een madonna met kind, geheel in de stijl van de oude meesters, en ze had nieuwe technieken toegepast. Ze had zelfs eigenhandig de kleuren gemengd, volgens een eeuwenoud procedé. Haar moeder vond het echt een meesterwerk, en ze had het in de zitkamer opgehangen. Annie had het schilderij zelf meegenomen, verpakt in oude kranten, en het op kerstavond onthuld.

Nu ging ze naar huis voor het feest dat haar ouders elk jaar gaven op onafhankelijkheidsdag, en zij en haar zussen bewogen altijd hemel en aarde om erbij te kunnen zijn. Dit jaar was het een offer voor Annie. Ze had veel liever door willen gaan met haar werk, maar net als haar zussen wilde ze haar moeder niet teleurstellen. Zij vond niets zo fijn als al haar dochters tegelijk thuis te hebben, en ze leefde er altijd al maanden naartoe. Annie had geen telefoon op haar zoldertje, maar haar moeder belde haar vaak op haar mobieltje om te vragen hoe het met haar ging, en ze vond het heerlijk om het enthousiasme in de stem van haar dochter te horen. Annies leven draaide helemaal om haar werk en

haar studie, hier in Florence, de bakermat van de schilderkunst. Ze kon uren door het Uffizi zwerven om de schilderijen te bestuderen, en ze nam vaak de auto om belangrijke werken te zien in steden in de buurt. Florence was een mekka voor haar.

Sinds een tijdje had ze een relatie met een jonge kunstenaar uit New York. Hij was nog maar een halfjaar in Florence, en ze hadden elkaar een paar dagen na zijn aankomst leren kennen, toen zij net terug was uit Connecticut, waar ze Kerstmis had gevierd bij haar ouders. Dat was op oudejaarsavond geweest, op een feestje bij een bevriende kunstenaar, een jonge Italiaan, en sindsdien hadden ze een heftige romance met elkaar. Ze vonden elkaars werk goed, en ze deelden hun liefde voor kunst. Zijn werk was moderner, en het hare meer traditioneel, maar veel van hun meningen en theorieën kwamen overeen. Hij had een tijd als ontwerper gewerkt, wat hij vreselijk had gevonden; hij noemde het prostitutie. Eindelijk had hij genoeg geld gespaard om een jaar in Italië te gaan studeren.

Annie had het makkelijker. Op haar zesentwintigste waren haar ouders nog steeds bereid haar financieel te helpen. Het liefst zou ze haar hele leven in Italië blijven wonen. Ze had als klein meisje al belangstelling gehad voor kunst, en met het verstrijken van de jaren was haar overgave alleen maar intenser geworden. In dat opzicht verschilde ze van haar zussen, die allemaal werkten en veel geld verdienden; haar oudste zus als advocate, de volgende als producer van een tv-show in Los Angeles, en haar jongste als een wereldberoemd supermodel. Annie was de enige kunstenaar van het groepje, en het interesseerde haar totaal niet om het commercieel te 'maken' in de wereld. Ze was het gelukkigst als ze opging in haar werk, en ze dacht er nooit over na of het zou verkopen. Ze wist dat ze geluk had met ouders die haar passie subsidieerden, hoewel ze vastbesloten was om op een dag onafhankelijk te zijn. Maar voorlopig zoog ze de oude technieken en de geweldige sfeer in Florence op als een spons. Haar zus Candy was vaak in Parijs, maar Annie kon zich

nooit losmaken van haar werk om haar op te zoeken, en hoewel ze innig van haar jongste zus hield, hadden zij en Candy erg weinig met elkaar gemeen. Als ze aan het werk was, vergat Annie zelfs haar haar te borstelen, en al haar kleren zaten onder de verfspetters. Candy's wereldje van mooie mensen en dure mode was het tegenovergestelde van haar eigen wereld van straatarme kunstenaars, die verhit konden discussiëren over de beste manier om verf te mengen. Altijd wanneer ze Candy zag, probeerde haar zus Annie over te halen om naar de kapper te gaan en make-up te gebruiken, en dan lachte Annie haar uit. Haar uiterlijk was het laatste waar ze zich druk om maakte. Ze had al twee jaar niet meer gewinkeld of nieuwe kleren gekocht. Mode interesseerde haar totaal niet. Annie at, sliep, dronk, en leefde kunst, en haar vriendje Charlie was even gepassioneerd als zij. Ze waren de laatste zes maanden bijna onafscheidelijk geweest, en ze hadden heel Italië afgereisd om zowel belangrijke als obscure kunstwerken te bestuderen.

Het ging heel erg goed tussen Annie en hem. Ze had haar moeder in een telefoongesprek verteld dat Charlie de eerste niet-geschifte kunstenaar was die ze ooit had ontmoet, en ze hadden zo veel met elkaar gemeen. Annies enige zorg was dat hij aan het eind van het jaar terug zou gaan naar New York, tenzij ze hem kon overhalen om langer in Florence te blijven, en dat bleef ze proberen. Maar als Amerikaan kon hij niet legaal werken in Italië, en op een gegeven moment zou hij door zijn geld heen zijn. Met de steun van haar ouders kon Annie zo lang als ze wilde in Florence blijven. Ze had geluk met ouders zoals de hare, en ze was hen dankbaar voor hun hulp.

Annie had zich voorgenomen om op haar dertigste onafhankelijk te zijn; tegen die tijd hoopte ze haar schilderijen te verkopen in een galerie. Ze had twee exposities gehad in een kleine galerie in Rome, en er waren verschillende werken verkocht. Maar het zou haar nooit zijn gelukt zonder de hulp van haar ouders. Soms geneerde ze zich ervoor, maar ze kon gewoon nog niet leven van de verkoop van

haar werk. Charlie plaagde haar er soms mee, zonder veinjn. Vaak zei hij tegen haar dat ze een bofkont was, en dat ze op een haveloos zoldertje woonde was eigenlijk een vorm van bedrog. Haar ouders konden het zich veroorloven om een fatsoenlijk appartement voor haar te huren, als ze dat wilde. Dat gold zeker niet voor de meeste kunstenaars die ze kenden. En ook al plaagde hij haar met haar gulle ouders, hij had groot respect voor haar talent en de kwaliteit van haar werk. Hij was ervan overtuigd, net als iedereen, dat ze het in zich had om een groot kunstenaar te worden, en op haar zesentwintigste was ze al een eind op weg. Haar werk had diepgang en betekenis, en haar techniek was opmerkelijk. Ze had een bijzonder kleurgevoel. Uit al haar werk bleek overduidelijk dat ze talent had. En als ze een bijzonder moeilijk onderwerp onder de knie had, zei Charlie altijd dat hij trots op haar was.

Hij had dat weekend met haar naar Pompeji willen gaan om de fresco's te zien, en ze had hem verteld dat ze een week naar huis ging, voor het feest dat haar ouders elk jaar op 4 juli gaven.

‘Waarom is dat zo belangrijk?’ Hij had geen hechte band met zijn ouders, en was niet van plan om naar huis te gaan in het jaar dat hij in Italië zat. Meer dan eens had hij gezegd dat hij het kinderachtig van haar vond dat ze zo aan haar zussen en ouders was gehecht. Ze was per slot van rekening zesentwintig.

‘Het is belangrijk omdat we een hechte familieband hebben,’ legde ze uit. ‘Het gaat niet om 4 juli als feestdag. Het gaat erom dat ik een week met mijn zussen en ouders samen ben. Ik ga ook naar huis voor Thanksgiving en Kerstmis,’ waarschuwde ze, zodat er later geen misverstanden zouden zijn. De feestdagen waren heilig voor hen allemaal.

Charlie was een beetje geërgerd geweest, en in plaats van een week te wachten totdat zij weer terug was, zou hij nu met een vriend van hem naar Pompeji gaan. Annie was teleurgesteld, maar besloot er geen punt van te maken. In elk geval

had hij iets te doen terwijl zij weg was. Hij zat de laatste tijd in een dip met zijn werk, en hij worstelde met nieuwe technieken en ideeën. Op dit moment zat hij in een impasse, al was ze ervan overtuigd dat het weer goed zou komen. Hij was zeer getalenteerd, maar een oudere kunstenaar die hij om advies had gevraagd, had gezegd dat de zuiverheid van zijn werk was aangetast doordat hij een tijd als ontwerper had gewerkt. De man vond dat zijn werk een commercieel tintje had en dat hij daar iets aan moest doen. Charlie was diep beledigd geweest en had de éminence grise al weken niet meer gesproken. Hij was extreem gevoelig voor kritiek op zijn werk, zoals veel kunstenaars. Annie stond meer open voor kritiek en was er vaak zelfs blij mee, omdat ze haar werk op die manier kon verbeteren. Net als haar zus Candy was ze opvallend bescheiden. Ze was totaal niet blasé of verwaand, zeker niet wat haar eigen werk betrof.

Ze drong er al maanden op aan dat Candy een keer langs zou komen, en tussen haar reisjes naar Parijs en Milaan had ze vaak genoeg tijd, maar Florence was onbekend terrein voor haar, en ze vond Annies manier van leven maar niks. Candy ging tussen twee klussen in veel liever naar Londen of St. Tropez. Annies kunstenaarsleven sprak haar totaal niet aan, en het omgekeerde gold net zo goed. Annie had er geen behoefte aan om naar Parijs te vliegen om haar zus te zien, of om in dure hotels als The Ritz te logeren. Ze was veel gelukkiger als ze door Florence kon zwerven met een ijsje, of voor de duizendste keer naar het Uffizi kon gaan. Candy's klikkje bestond in haar ogen uit oppervlakkige mensen, die alleen waren geïnteresseerd in dure kleren, schoenen en make-up. Candy zei altijd dat al Annies vrienden eruitzagen alsof ze nodig in bad moesten. De twee zussen leefden in totaal verschillende werelden.

‘Wanneer ga je ook alweer weg?’ vroeg Charlie toen hij bij haar kwam eten op haar zoldertje. Ze had beloofd dat ze de avond voordat ze wegging voor hem zou koken, na haar tekenles. Ze had verse pasta gekocht, tomaten en groente, en wilde een nieuw recept voor een saus uitproberen. Char-

lie had een fles chianti meegenomen, en hij schonk haar een glas in terwijl zij aan het koken was. Hij bewonderde haar vanuit de kamer. Ze was een mooi meisje, volmaakt natuurlijk en pretentieloos. Als mensen haar pas kenden dachten ze vaak dat ze een beetje simpel was, terwijl ze in werkelijkheid een buitengewoon goede opleiding had gehad, over een schat aan kennis beschikte, en afkomstig was uit een familie die vermoedelijk zeer welgesteld was, al had ze zich tegenover hem nooit uitgelaten over de voordelen die ze in haar jeugd, en zelfs nu nog, had genoten. Ze leidde een kunstenaarsleven en werkte keihard. Het enige waaruit je kon afleiden dat ze een elitaire achtergrond had, was de kleine gouden zegelring aan haar linkerhand, met het wapen van haar moeder. Annie liet zich er nooit op voorstaan. Ze beoordeelde zichzelf en anderen alleen op hun inzet en hun werk.

‘Morgen, weet je nog?’ Ze zette een grote schaal pasta op de keukentafel. De saus rook verrukkelijk, en ze rasppte de Parmezaanse kaas zelf. Het brood was warm en vers. ‘Daarom kook ik vanavond voor je. Wanneer gaan jij en Cesco naar Pompeji?’

‘Overmorgen,’ zei hij. Hij glimlachte naar haar toen ze tegenover elkaar aan tafel gingen zitten op de twee verschillende en enigszins gammele stoelen die ze op straat had gevonden. Zo was ze aan bijna al haar meubels gekomen. Ze gaf zo min mogelijk geld van haar ouders uit, alleen aan de huur en eten. Ze permitteerde zich eigenlijk geen enkele luxe. En haar autootje was een vijftien jaar oude Fiat. Haar moeder was doodsbang dat zo’n oude barrel niet veilig was, maar Annie weigerde een andere auto te kopen.

‘Ik zal je missen,’ zei hij verdrietig. Het zou de eerste keer worden dat ze van elkaar gescheiden waren sinds ze elkaar hadden leren kennen. Hij had haar verteld dat hij al een maand na hun eerste afspraakje van haar was gaan houden. Zij vond hem de leukste jongen die ze in jaren had gekend, en was stapelverliefd op hem. Het enige wat haar dwarszat, was dat hij over een halfjaar terug zou gaan naar de

States. Hij drong er nu al op aan dat ze met hem mee terug zou gaan, maar ze was er nog niet aan toe om weg te gaan uit Italië, zelfs niet voor hem. Het zou een lastige beslissing voor haar worden. Ondanks haar liefde voor hem vond ze haar studie belangrijker. Tot nu toe was haar werk altijd op de eerste plaats gekomen. Dit was de eerste keer dat ze ooit had getwijfeld, en dat vond ze doodeng. Ze zou een groot offer brengen als ze voor hem wegging uit Florence. ‘Wat vind je ervan om samen ergens naartoe te gaan als we terug zijn uit Umbrië?’ opperde hij hoopvol. Ze zouden in juli met vrienden naar Umbrië gaan, maar hij verlangde er ook naar om met haar alleen te zijn.

‘Waarheen je maar wil,’ zei ze glimlachend, en ze meende het. Hij boog zich over de tafel en kuste haar, en ze schep-te hem pasta op, met de saus die ze allebei erg lekker vonden. Het was een goed recept, en Annie kon heerlijk koken. Het beste wat hem in Europa was overkomen, zei hij vaak tegen haar, was dat hij haar had leren kennen. Ze vond het ontroerend als hij dat zei.

Ze nam foto’s van hem om aan haar zussen en moeder te laten zien, want ze wisten dat deze relatie belangrijk voor haar was. Haar moeder had al tegen haar zussen gezegd dat Charlie haar misschien over kon halen om terug te komen, wat ze vurig hoopte. Ze begreep wel dat Annie in Italië wilde studeren, maar het was zo ver weg, en ze wilde bijna nooit meer thuiskomen omdat ze daar zo gelukkig was. Het was een opluchting voor haar geweest dat ze nu zou komen, zoals elk jaar. Haar moeder was altijd bang dat een van hen met de traditie zou breken. Dan zouden de feest-dagen niet meer hetzelfde zijn. Tot nu toe was geen van de vier meisjes getrouwd, en hun moeder was zich er terdege van bewust dat alles zou veranderen als ze trouwden, vooral als ze eenmaal kinderen hadden. Voorlopig, totdat het zover was, genoot ze nog met volle teugen van hun bezoeken. Ze beseftte hoe uitzonderlijk het was dat al haar dochters nog steeds drie keer per jaar naar huis kwamen, en tussendoor zo vaak ze konden.

Annie kwam minder vaak thuis dan de anderen, maar ze sloeg de drie belangrijkste feestdagen nooit over. Charlie had maar weinig contact met zijn ouders en hij had Annie verteld dat hij al vier jaar niet meer in New Mexico was geweest om hen op te zoeken. Voor haar was het ondenkbaar dat ze haar ouders en zussen zo lang niet zou zien. Dat was het enige minpuntje van Florence, dat haar familie zo ver weg was.

Charlie bracht haar de volgende dag naar het vliegveld. Het zou een lange reis worden. Ze vloog naar Parijs, waar ze drie uur moest wachten op haar vlucht van vier uur 's middags naar New York. Ze zou om zes uur plaatselijke tijd landen, zodat ze om een uur of negen thuis kon zijn, vlak na het eten. Ze had haar zus Tammy een week daarvoor gesproken, en ze zouden een halfuur na elkaar aankomen. Candy zou er 's middags al zijn, en Sabrina hoefde alleen maar de auto te nemen uit New York, als het haar tenminste lukte om weg te komen van kantoor, en ze nam uiteraard die vreselijke hond van haar mee. Annie was de enige in de familie die een hekel had aan honden. De anderen waren onafscheidelijk van de hunne, behalve Candy als ze op reis moest voor haar werk. Ze had een absurd verwende yorkshireterriër die ze verder overal mee naartoe nam, uitgedost met roze strikjes. Annie had het gen van de hondenliefhebber gewoon niet meegekregen. Hun moeder vond het niet erg om een huis vol honden te hebben, zolang ze haar dochters maar kon zien.

'Pas goed op jezelf,' zei Charlie ernstig, en hij kuste haar lang en hard. 'Ik zal je missen.' Hij keek haar treurig en een beetje verloren aan.

'Ik jou ook,' zei Annie zacht. De avond daarvoor hadden ze urenlang met elkaar gevreeën. 'Ik bel je,' belofde ze. Ze belden elkaar vaak als ze niet samen waren, zelfs al was het maar voor een paar uur. Het veelvuldige contact was belangrijk voor Charlie, en hij vond het fijn om te weten dat ze in de buurt was. Hij had een keer tegen haar gezegd dat zij belangrijker voor hem was dan zijn ouders. Zij kon niet

hetzelfde zeggen, maar ze wist wel dat ze zielsveel van hem hield. Voor het eerst van haar leven had ze het gevoel dat ze een zielsverwant had gevonden, en mogelijk zelfs een levenspartner, hoewel ze nog lang niet aan trouwen dacht, en Charlie net zomin. Wel overwogen ze om de laatste maanden van zijn verblijf samen te gaan wonen, en daar was hij de vorige avond weer over begonnen. Als ze terug was, zouden ze er serieus over praten. Ze wist dat hij het graag wilde, en zij was er inmiddels aan toe. De laatste zes maanden hadden ze een hechte relatie opgebouwd, en hun levens waren volledig vervlochten. Hij zei vaak tegen haar dat hij altijd van haar zou blijven houden, zelfs als ze dik of oud werd, of haar tanden of haar talent verloor, en zelfs als ze gek zou worden. Dan verzekerde ze hem lachend dat ze haar best zou doen om haar tanden te houden en niet gek te worden.

Haar vlucht werd omgeroepen, en ze kusten elkaar nog een laatste keer. Ze zwaaide naar hem voordat ze naar de gate ging, en ze zag een lange, knappe jongeman die met een blik van verlangen in zijn ogen naar haar zwaaide. Ze had hem niet gevraagd mee te gaan, maar ze was van plan hem met Kerstmis uit te nodigen, vooral als hij dan net terug was. Ze wilde dat hij haar familie leerde kennen, al wist ze dat haar zussen soms een beetje te veel van het goede konden zijn. Ze hielden er allemaal een eigen mening op na, vooral Sabrina en Tammy, en ze waren stuk voor stuk heel anders dan Annie. In veel opzichten had ze meer met Charlie gemeen dan met hen, hoewel ze meer van hen hield dan van het leven zelf. Hun zusterlijke band was heilig voor hen alle vier.

Annie nestelde zich in haar stoel voor de korte vlucht naar Parijs. Naast haar zat een oude vrouw, die vertelde dat ze bij haar dochter op bezoek ging. In Parijs verkende ze de luchthaven. Charlie belde haar zodra ze na de vlucht haar mobieltje weer aan had gezet.

‘Ik mis je nu al,’ klaagde hij. ‘Kom terug. Ik kan niet een hele week zonder je.’ Het was niets voor hem om zo aan-

hankelijk te zijn, en het ontroerde haar. Ze waren zo veel samen geweest dat dit reisje voor hen allebei moeilijk was. Nu pas besepte ze hoezeer ze aan elkaar waren gehecht.

‘Je gaat lekker genieten van Pompeji,’ stelde ze hem gerust, ‘en ik ben al over een paar dagen terug. Ik neem pindakaas voor je mee,’ beloofde ze. Hij klaagde al maanden dat hij pindakaas zo miste. Annie miste niets uit haar vaderland, behalve haar familie. Afgezien daarvan vond ze het heerlijk om in Italië te wonen, en ze had zich de laatste twee jaar helemaal aangepast aan de cultuur, de taal, de gebruiken en het eten. Ze voelde zich er volkomen thuis en sprak de taal vloeiend. Ze moest er niet aan denken om alles op te geven als Charlie haar straks zou vragen om mee terug te gaan naar Amerika. Het was een duivels dilemma tussen de man van wie ze hield en de stad waar ze zich zo thuis voelde alsof ze er haar hele leven had gewoond.

De Air France-vlucht vertrok op tijd van Charles de Gaulle. Annie wist dat Candy zes uur eerder van dezelfde luchthaven was vertrokken, maar Candy had niet op Annies vlucht willen wachten, voornamelijk omdat zij first class vloog en Annie economyclass. Maar Candy was dan ook financieel onafhankelijk, en Annie niet. Ze piekerde er niet over op kosten van haar ouders first class te reizen, en Candy zei dat ze nog liever doodging dan in economyclass te vliegen, in een veel te kleine stoel zonder beenruimte, met links en rechts mensen vlak naast je, zonder dat je kon gaan liggen. De stoelen in first class konden uitgeklapt worden tot echte bedden, en dat wilde ze voor geen goud opgeven. Ze had tegen Annie gezegd dat ze elkaar thuis zouden zien. Ze had overwogen het verschil in prijs voor haar te betalen, maar ze wist dat Annie nooit liefdadigheid van haar zou aannemen.

Annie was volkomen tevreden in de economyclass. En hoewel ze Charlie miste, kon ze nu bijna niet wachten totdat ze haar familie weer zou zien. Glimlachend leunde ze achterover, en ze deed haar ogen dicht, denkend aan hem.